

на вечера, Да сѣ оба познаиме“. *М. 416.* „Ей селяни, селяни кметове! Сами моми, сами врага бъркаты, Дворю ми сѣ цѣтица чиниле, Коньи сѣ отъ пайвани пушле“. *М. 601.*

Пайка с. ж. утка (тоже что патка): Четворга-та (вечерь) вечерафме, Четири пайки шепетайки. *М. 401.*

Пайнче с. с. см. паница.

Пакостенъ (Ц.) Пакостливъ прил. вредный: Лошы и пакостливы начыла. *Д. Д. 1872 р. 150.*

Пакос(т)никъ с. м. Пакос(т)ница с. ж. вредитель, -ница. (Ц.)

Пакость 1) с. ж. вредъ, изыанъ: Тя мысляше, каква пакость е дочыкала. *Р. 70.* Кога-то пытать дѣтца-та: „кой направи пакость дѣтца?“ — „Ны не сме направила нищо, казвать дѣтцата“. *Ч. 174.* Малчи, кога ты е убилъ Господь! Казвать томува, кой-то направи пакость и ся оправдава. *Ч. 187.* Много съм пакост починил. *Д. 30, 7. 2) Мак.* с. м. зло: Ясь довечера сторифъ единъ големъ пакосъ оправъ единъ чоекъ. *Ш. III. 98.*

Пакъ 1) опять, снова, все, все еще: Какъ си чинилъ, Марко, пакъ да чинишъ. Никой тебе да те не запирашь“. *М. 125.* Господь пакъ му е грѣхъ паднало, Пакъ вода имъ даде. *М. 31.* Невѣста сѣ пакъ на'ожде, А майка не сѣ на'ожде. *М. 235.* Азъ потретиx из трети път, Добъръ вечер, първо либе, То ми пак не отговори. *Д. 75, 10—12.* Богдана си кату утъ глыбоку изджна И си хи пакъ душа дойдж. *Д. S. 6, 60—61.* Ази съм тебе хвалила И пак щех те похвали, Ала съм чула тѣз' дума Че ти си либилъ кадъиче. *Д. 48, 20—23.* Ка ке по'ишъ ва бѣлъ Дунавъ, Да наленишъ студна вода, И пакъ назадъ да сѣ върнишъ, По бѣлешки пакъ ке наидишъ. *М. 19.* И си висѣко подхвъртъкъл И пѣнизко се пак спуснал. *Д. 10, 29—30.* Пакъ ли си плакала? *Р. 66.* Чи какъвъ празникъ е днесъ? попытахъ го азъ пакъ. *Р. 110.* Катраникъ-тъ мый го колко-то искашъ, той е пакъ катраникъ. *Ч. 168.* Стига са ма лали хорски кучета, и пакъ гладенъ, и пакъ жьденъ. *Ж. 142.* Камень повила, камень развила, Камень пакъ камень, студентъ пакъ студентъ. *М. 260.* Ко' ѣ рече: „мори жено! Кой ти сторп юнащина, Али помалъ, аль поголемъ?“ Та му рече: „а стопане! Мало'о-то пакъ мало'о, Големо-то пакъ големо“. *М. 581.* Пакъ на бога не сѣ предавале. *М. 30.* За лудо ходи на Влашко, Пакъ ти е грозна невяста. *М. 119.* „Отъ како сумъ, милъ побратимъ, ясь мажена, Да вѣрувашъ, м. п., пакъ сумъ мома“. *М. 399.* Но вие сте си пакъ мой позлатенъ господаръ. *Рш. 85.* (*Ihr seid doch mein goldiger Junker*). 2) всетаки, и всетаки, все же, все еще: „Ой тевницярье, ключярье! Дьветъ години какъ лежемъ, И поще дьветъ да лежемъ,—Пакъ си вѣера-на ни давамъ, Вѣера-на и